

(Η ΑΓΙΑ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ)

HARALAMBOS D. VASILOPULOS
Arhimandrit

AZİZE EKATERİNİ

KRAL SOYLU

Azize Ekaterini, insanlar tarafından en çok sevilen azizelerdendir. İnsanlar onun adına görkemli mabetler inşa ediyorlar. Hatipler onun için en güzel övgüler söylemişlerdir. İlâhi yazarları onun için en güzel ilâhileri yazmışlardır. En büyük azizler ressamı da onun simasıyla uğraştılar. Ressamlar da onun için en harika ikonaları yapıyorlar.

Ancak, neden bu kadar halkın sevgisini kazanmıştır? Çünkü onun başarıları büyüktü. Göreceğimiz gibi, gerçekten de, onun faaliyetleri ve yaptıkları muhteşemdi.

Azize Ekaterini, gayet çok bir elen şehri olan Mısır'ın İskenderiye şehrinde dünyaya gelmiştir. Onun ailesi, en büyük ve en sayılı ailelerdendi.

Kökeni kral ailesine dayanıyordu. O, Ptolemeos'ların, Mısır krallarının torunlarından idi. Babasının adı Konstas idi. Roma İmparatorluğunu idare edenler tarafından, Kıbrıs kaymakamı olarak tayin edilmişti. Ancak, daha sonraları, İskenderiye'ye tayin edildi. Kıbrıs'ta ise bir kardeşi kaldı. Fakat, Azize Ekaterini'nin babası vefat ettiği vakit, amcasının olduğu yere, Kıbrıs'a götürüldü. Azize Ekaterini'nin Hıristiyanlığa karşı sempati duyduğunu öğrendiği zaman onu hapis haneye kapattı. Önceleri Salamina'ya, sonra da Baf'a. Sonra da, onu oradan yine İskenderiye'ye gönderdi. Bugün için, Kıbrıs'ta, antik Salamina kentinin mezarlığına yakın bir yerde, "Azize Ekaterini Hapishanesi" denilen bir hapis hane bulunmaktadır.

Şahane bir eğitim

Azize Ekaterini çok zeki olup eğitim ve öğretime çok meraklı idi. On sekiz yaşına kadar, Elen ile Roma eğitim ve ilmini son derece iyi öğrendi. Homeros ile Virgilio gibi büyük şairleri de öğrendi. Tıp okudu. Hipokrat ile Galinos doktorları okudu. Ancak, daha fazla felsefeyle meşgul oldu. Aristoteles, Eflatun, Filistion gibi ve daha başka filozofları, avucunun içi gibi biliyordu.

Dionisios ve Sivilla gibi büyük büyücü ve gizli güçlerle uğraşanlarla da meşgul oldu. Hitabet ve belagat gibi ilimleri de son derece iyi öğrendi. Birçok lisan da öğrenmişti. Edindiği bilgeliği ve zekâsı o kadar üstündü ki, onu dinleyen ve gören kişi hayretler içerisinde kalıyordu.

Bekâret hayatı

Güzelliği ve yakışıklılığı son derece çoktu. Büyüdüğünde, bir taraftan güzelliği ve endamı, diğer taraftan bilgeliği ve aldığı eğitim, birçok bey, yüksek rütbeli ve zengini etkilemişti. Asker kökenliler, senatörler, kültürlü kişiler ve süper zengin kişiler, onunla evlenme teklifinde bulundular. Sadece İskenderiye'den değil, Roma'dan da onu isteyenler olmuştu.

Ancak, Azize Ekaterini, herkese, evlenmek istemediğini kibarca ve alçakgönüllülükle cevap veriyordu. Bu konu üzerinde kendisine baskı yapıldığı vakit, Azize Ekaterini, yalnız yaşamak ve hayatını bekâretiyle geçirmek istediğini söylüyordu.

Annesi ve akrabaları sosyetik düşündükleri için ona her gün baskı yapıyorlardı. Ailenin ismi kaybolmaması için kendisinin evlenmesi gerektiğini söylüyorlardı. Bu kadar güzelliği olan, böyle bir eğitim almış, bu kadar da zengin ve meşhur bir aileden gelen bir kızın bekâr kalması yazıktır, diyorlardı kendisine. Sonra da Azize Ekaterini, annesi ve diğer akrabaları onu rahatsız etmemeleri için, onlara dedi:

– Dediğimize göre, diğer kızlardan daha üstün meziyetlere sahip olduğum meziyetleri olan bir genç delikanlı bulun ki onunla evleneyim. Çünkü ben, benden daha aşağıda olan birisini kabul etmem. Evet, lütfen her yerde arayınız. Fakat, tek bir meziyeti, soylu olmayışı, zenginliği, bilgeliği veya güzelliği benden az ise, bilesiniz ki onunla evlenmem.

– Roma İmparatorunun oğlu ve daha başka yüksek rütbeli kişiler vardır. Bunlar hem soylu ailelerden gelir, hem de senden daha zengindirler. Sadece güzellik ve eğitimde senden biraz daha aşağıdadırlar.

– Ben size demiştim, madem ki benden daha aşağıdadırlar, öyleyse onlarla evlenmeyi kabul etmem.

Münzevi önderlik eder

Annesi, Azize Ekaterini'yi evlenmesi için kandıramadığını gördüğü an, aziz, bilge ve Hıristiyan, Ananias adında bir kişiye danışmayı düşündü. Bu kişi, şehrin dışında, kimsenin olmadığı bir yerde saklı olarak, münzevi bir hayat yaşıyordu. Azize Ekaterini'yi aldı ve ona danışmaya gittiler.

Münzevi onları dikkatle dinledi. Temiz aklına, Azize Ekaterini'nin sözleri damgasını vurdu. Azize Ekaterini'nin kalbini İsa Mesih'e yakınlaştırmayı düşündü.

– Ben şahane bir damat biliyorum, dedi kendilerine. Bu senin dediğin meziyetlerin tümünde seni arkada bırakır. Sen onu geçemezsin.

Azize Ekaterini bunları duyar duymaz, yüzünün rengi soldu. Azize Ekaterini sandı ki, herhangi bir bey oğlu olacak ve şimdi de reddetmekte zorlanacağına inanmıştı.

– Yahu, gerçekten de böyle bir adam var mıdır?

– Evlâdım, görüyorsun ki ben ak sakallı yaşlı biriyim. Hiçbir zaman da yalan söylememeye şart koşmuşumdur. Çünkü bunu bana Allah yasak etmiştir.

– Madem ki iş böyle, bu gençle karşılaşp onu görebilir miyim? Azize Ekaterini ona sordu.

– Elbette ki görebilirsin. Münzevi kendisine cevap verdi. Yeter ki benim sana dediklerimi dinlemiş olasın.

– Peki öyleyse, diye kendisine cevap verdi. Çünkü ben seni, saygın ve bilgili bir ihtiyar olarak görüyorum.

– Bak ve dinle evlâdım. Kucağında İsa Mesih'i tutan şu Meryem ananın bu ikonasını al. Sonra da evine git. Odanın kapısını kapat ve tüm gece dua et. Meryem ana seni aydınlatacak ve sana kılavuzluk edecektir. Yarın yine gel, konuşalım.

İsa Mesih onu reddediyor

Gerçekten de, Azize Ekaterini, Meryem ana'nın ikonasını münzevi ihtiyardan alıp evine, düşünce ve sorularla gitti. Oradaki şatosunda, hiç kimse tarafından rahatsız edilmeme emrini vererek, ihtiyar münzevinin tavsiyesi gereği, odasına yapayalnız kapandı.

Bütün gece sürekli duada bulundu. Ancak, aşırı yorgunluk ve heyecandan dolayı gece yarısında kendisini uyku bastırdı. Uykusunda ne görsün!

Gökyüzünün Kraliçesini, Bakire Meryem ana'yı görür. Kucağında da İsa Mesih olduğu hâlde. İsa Mesih güneşten daha fazla aydınlık saçıyordu. Ancak, ona değil de annesine bakıyordu. Azize Ekaterini onun yüzünü göremiyordu. Ayna zamanda, rüyasında, yer değiştirdiğini de görür. Onun yüzünü ve bakışını görebilmesi için diğer tarafa gittiğini görür. Ancak İsa Mesih yüzünü başka tarafa çevirdi. Bu üç defa tekrarlandı. Üçüncü defasında, Meryem ana'nın şöyle dediğini işitir:

– Evlâdım, Ekaterini kuluna bir bak. Bak ne kadar güzeldir, yakışıklıdır, parlaktır.

– Hayır, diye cevap verir İsa Mesih. Çirkin, siyah ve karanlıktır. Ben ona bakamam.

– Ama o, tüm filozoflardan ve hatiplerden daha bilge bir kişidir. Bu memleketin en kibarı ve en zenginidir, der Meryem ana.

– Anne, ben de sana diyorum ki, cahildir, fakirdir ve horlanmaya lâyıktır. Bu bulunduğu durumda olduğu müddetçe, benim yüzüme bakmasına rıza göstermem.

– Evlâdım, bu genç kızı hor görme. Senin son derece parlak yüzünü görebilmesi için kendisine yardımcı ol, der Meryem ana.

– Bu ikonayı kendisine veren o yaşlı münzeviye gitsin. O kişi ona ne derse onu yapsın. Sadece bu yolla yüzümü görebilecektir. Saadetini bulacak ve tasvir edilemez bir sevinç hissedecektir.

Dediğimiz gibi, Azize Ekaterini bunları uykusunda gördü ve sarsılmış bir durumda uykusundan uyanıverdi.

İlâhî nişanlanmanın yüzüğü

O yaşlı münzeviyi karşılamak için, gece hemen hemen diğer kadınlarla başlamış oldu. Oraya vardığı zaman, gözyaşları içerisinde o yaşlı adamın ayaklarına kapanarak rüyasında gördüklerini bütün incelikleriyle anlatmaya başladı. Sonra da ondan, ne yapması gerektiği hususunda kendisine söylemesini istedi. böylece de İsa Mesih'in yüzünü görecekti.

Münzevi, fırsatı elden kaçırmadı. Hıristiyan inancı hakkında kendisine konuştu. Evrenin dinsel sırları ve insanın yaratılış gayesi hakkında da konuştu. Daha sonraları İsa Mesih için konuştu. İsa Mesih'in insan nesline gösterdiği sevgi hakkında konuştu. Gökyüzü Krallığını terk edip yer yüzüne gelişini ve her can için çarmıha gerilişini. Keza, İsa Mesih'e dönebilen insanların hissettikleri saadet için, İsa Mesih ile birleşip O'nun gelinleri olanlar için de kendisine konuştu.

Tüm bunları Azize Ekaterini büyük bir dikkatle dinledi. Azize Ekaterini'nin bilge aklı ve narin yüreği, Hıristiyan inancını içine almakta gecikmedi. Hem de vaftiz olmak istedi. O zamana kadar vaftiz edilmiş değildi. Gerçekten de, yaşlı münzevi, İsa Mesih'e olan sevgisini görünce Azize Ekaterini'yi vaftiz etti.

Şimdi mesrur bir hâlde, şatosuna gitti ve bütün gece İsa Mesih'e dua etti. O ne sevinçti. Ne saadet... Ancak kendisini uyku aldığı anda, yine kucağında İsa Mesih ile beraber Meryem ana'yı görür. Fakat, bu defa İsa Mesih gözlerini başka tarafa çevirmedi. Azize Ekaterini'ye tatlı ve sakin bir bakışla baktı.

– Şimdi sana bu genç kız nasıl görünüyor? Diye annesi Meryem ana ona sordu.

– Evet, şimdi tamam, diye cevap verdi. Şimdi parlak, meşhur, zengin ve çok bilen oldu. Eskilerden hiçbir şey üzerinde bulamıyorum. Karanlık uzaklaştı. Onun çirkinliği yok oldu. Onun fakirliğiyle cahilliği yok oldu. Şimdi o iyidir. Şimdi meziyet ve nimet doludur. Bana gelin olması için kendisine nişanlanmaya karar vermiş bulunuyorum.

O vakit Azize Ekaterini yere düştüğünü ve gözyaşları içerisinde kendisine şöyle dediğini gördü:

– Ey en şanlı İsa Mesih, ben senin Krallığını görmeye lâayık değilim. Fakat, senin mütevazı bir kulun olmaya bana nasip et.

O vakit de -her zaman rüyasında- Meryem ana onun sağ kolunu tutup Azize Ekaterini'ye şöyle dediğini görür:

– Oğlum, onunla nişanlanmak için yüzüğü ona ver. Ebedî Krallığına onu da lâayık gör.

Gerçekten de! İsa Mesih onun parmağına güzel bir yüzük taktı ve Azize Ekaterini'ye dedi:

“Bak, bugün seni ebediyete kadar gelinim olarak alıyorum. Bu anlaşmamayı harfiyen tut ve artık yer yüzünde başka damat almayasın”.

Azize Ekaterini, İsa Mesih'in bu sözleriyle uyandı. Sağ eline baktı ve sağ elinde, mucizevî bir şekilde, yüzüğün olduğunu görür. Oysa hayatında yüzük taktığı yoktu!

O zaman kalbi, kutsal heyecan ve ilâhî aşktan dolup taşıtı. O vakitten sonra kendini tamamen İsa Mesih'e adadı.

İsa Mesih'e karşı hizmette yorulmak bilmez

Azize Ekaterini'nin Hıristiyanlığa dönüşü, orada İskenderiye'de herkesin dikkatini çekti. Sözlüsü İsa Mesih'in hoşuna gidebilmesi için birçok güzel işler yapmaya çalışıyordu. Her zaman İsa Mesih'i düşünüyordu. İsa Mesih için mütalaa ediyordu. İsa Mesih için yaşıyordu. İsa Mesih için hiç yorulmadan çalışıyordu.

Hıristiyan bakire timsali oldu. Ancak, başka kızların ve de birçok kişinin putperestlik karanlığında olduklarını gördüğü vakit, Azize Ekaterini'nin kalbi sızlıyordu. Çünkü onlar İsa Mesih'i tanımıyorlardı. Onun için de, İsa Mesih'in dinini yaymak için tüm gücüyle çalışmaya başladı. Hitabeti, belâgatı ve güzel örneğiyle birçok kişiyi İsa Mesih'in dinine çekmeyi başardı. Bilhassa da kültürlü kişileri. Ağlarını oraya atmıştı: Elit tabakaya ait olan soylu ve kültürlü ailelere.

İncil sayesinde tehlike ve zahmetleri hiçe sayardı. Kutsal görevini sadece İskenderiye’de değil, etraftaki bölgelerde de görevini ifa ediyordu. O, yorulmak nedir bilmiyordu.

Tiran emir veriyor

Fakat, Azize Ekaterini’nin bu işi kolay ve tehlikesiz değildi. Azize Ekaterini’nin yaşadığı o dönemde, Hıristiyanlık sürekli ve acımasız bir kovuşturma altındaydı. Kim, Hıristiyan’ım diyorsa, kim Hıristiyanlığa inanıyorum diyorsa, sanki ölüm fermanına imzasını atıyor gibiydi. İfadelerden sonra çileler başlıyordu. Korkunç ve feci çileler. Bunlar da her zaman ölümlerle bitiyorlardı. Fakat, her zaman din şehitleri de vardı. Şehitlerin sesi her zaman kuvvetli işitiliyordu:

– Ben Hıristiyan’ım! İsa Mesih’e inanıyorum! İsa Mesih’in mensubuyum! O’nun dini için ölüyorum!

Hıristiyanlığın bu sesleri, her gün, atalet içerisinde, vurdumduymaz ve soğumuş olan putperestlerin kalplerini sarsıyorlardı. Stadyumlarda, kamuya ait parklarda, hipodromlarda, yollarda ve her yerde, ağızlarında İsa Mesih adıyla Hıristiyanların öldüğünü görüyordun.

Bu kovuşturma, korkunç ve canavarca yapılıyordu. Ancak, Hıristiyanların da sesleri kuvvetli, ateşli ve çeliktendiler.

Hıristiyanlar düşmanından bir tanesi de Mısır yöneticisi, Maksiminos idi. Bu kişi, sadece bir ayda, Mısır’da, YÜZ SEKSEN BİN KİŞİ (180.000) Hıristiyan katletti ve yaktı. Azize Ekaterini zamanında yaşadı. Bu kişi, hissiz putlara çok saygı gösteriyordu. Keza, bu putlara, şahane bir kurban kesmek istiyordu. Onun için de, idare ettiği tüm bölgelere, şehir ve köylere emirler yolladı. Herkes kurban sunmak için başkent İskenderiye’ye gelmesini istedi. Onun o emri şöyle son buluyordu:

– Kim ki, cesaret edip emrimi hiçe sayar ve başka tanrıya ibadet ederse, bilsin ki, cezam korkunç ve sert olacaktır.

Halk ve beyler kurban sunmak için başkente doğru koşmaya başladılar. Bazıları yanlarında öküzler taşıyor, bazıları koyun, bazıları keçiler ve bazıları da ne bulmuşlarsa götürüyorlardı. En fakirleri de yanlarında ne bulmuşlar ise onu getiriyorlardı. Velez ki bir tavuk bile olsa.

O iğrenç gün, kurban günü geldiği zaman, ki bir hayvan pazarını andırıyordu, önce o imansız tiran Maksiminos kurbanını sundu. Yüz otuz tane boğa kurban etti. Devamında da idareci ve daha başka rütbeli kişiler ve beylerin kurbanları kesildi. O zaman, yanan hayvanlardan çıkan dumanlarla şehir dumanlar içinde kaldı. Kebap kokusu çok

uzaktan hissediliyordu. Bir karışıklık, bir korku ve bir ümitsizlik bütün şehre hakimdi.

Azize Ekaterini korkusuz

Azize Ekaterini, halkın zorla ve korkmuş bir durumda, putlara kurban sunmak için koştuğunu görünce çok üzüldü. O biliyordu ki, korkularından bedenlerini kurtarmak için, birçok kişi, dinlerini feda ediyor ve canlarını kaybediyorlardı.

O zaman Azize Ekaterini, bu günahahtan Hıristiyanları tutabilmek için, kahramanca bir karar aldı. Bütün şehri dolaşıp, Hıristiyan olanlara, o putperest ayinlerine gitmemelerini ve o putlara kurban sunmamalarını tavsiye ediyor ve onlara cesaret veriyordu.

Ancak, putperestlere de diyordu, mantıklı ve akıl sahibi olan insan gibi bir varlığın, taştan ve ağaçtan yapılmış olan cansız ve hiçbir güçleri olmayan putlara ibadet etmek ve kurban sunmak aptalca yapılmış bir harekettir.

– Tek gerçek Tanrı olan, yeri ve göğü yaratana inanın. O'nun oğluna, İsa Mesih'e inanın. O ki bizim için çarmıha gerildi.

Azize Ekaterini'nin bu cesaretinden Hıristiyanlar da cesaret alıyorlardı. Onun belagatı ve hitabetinden de birçok putperest İsa Mesih'in dinine dönüyordu.

Azize Ekaterini, İskenderiye şehrinin, sadece boğa kanları içerisinde değil, Hıristiyan kanları içerisinde de yüzeceğini önceden görmüştü. Onun için de, şatosundan yanına bazı köleleri alıp, cesaretle, Serapida tapınağına doğru yürüyordu. Orada Maksiminos diğer beylerle putlara kurbanlar sunuyordu.

Azize Ekaterini oraya tam varır varmaz, ana kapının girişinde durdu. Orada olanların gözleri Azize Ekaterini'nin üzerine odaklandı. Azize Ekaterini'nin bedensel ve ruhî güzelliği onları mıknaş gibi çekti. Yüzü parlıyor ve gözleri ışıldıyordu. O bulunduğu noktadan, Kaymakama ciddi bir şeyler söylemek istediğini söyledi.

Maksiminos, Azize Ekaterini'nin içeri girmesine emir verdi. Ana kapının nöbetçileri onu içeriye saldı. Azize Ekaterini, ciddi, güzel ve muhteşem bir duruşa sahip olmasıyla, içeriye doğru ilerledi. Herkes onu heyecanla takip ediyordu. Kaymakamın önünde durdu. Önce bir eğildi ve sonra da, bir kadın için çok nadir olan sabit bir sesle ona dedi:

Azize Ekaterini

– Kral hazretleri, geçici ve hissiz olan putlara, tanrılar gibi ibadet etmeniz büyük bir ayıp değil midir? Bari sen, bilge olan Diodoros'a inanmıyor musun? Onun dediklerine inanmıyor musun? Sizin tanrılarınız, insan eliyle yapılmış ve hayatlarını da sefilâne bir şekilde bitirdiklerine inanmıyor musun? O senin bilge kişin demez mi ki, ölümsüzlerin adlarını aldılar, çünkü, onlar hayatlarında kahramanca bir iş yapmışlardır? Sonra da, onları hatırlamak için, onlara bazı heykeller yapmışlardır. Siz de şimdi, sanki onlar tanrılarmış gibi, dua ediyorsunuz. Ne kötü bir durum! Daha başka bir bilge kişi olan Plutarhos. Bu şekil heykellere ibadet edenleri hor görmüyor mu?

Kralım, bu kadar canın kaybolması için, sen sebep olma. Onları karanlığa doğru sürükleme. Çünkü senin cezan ebedî Cehennem'de çok korkunç olacaktır.

Bilesin ki, siz hepiniz bilesiniz ki, gerçek Tanrı ve ölümsüz olan Allah bir tanedir. O ki, bizim kurtuluşumuz için insan olmuştur. O'nun gücüyle krallar saadet içindeler ve memleketleri idare ediyorlar. Bu Allah'ın, kurbanlara ve yanmış hayvan bedenlerine ihtiyacı yoktur. İsteddiği tek bir

şeydir: O'nun koyduğu ilkelerini uygulamaktır. O'nun emirlerini yerine getirmektir.

Maksiminos bunları işitir işitmez, şaşakaldı. Bir an için sessiz ve düşünceye daldı. Sonra da hiddet dolu ve Azize Ekaterini'ye galip gelememenin tesiriyle dedi:

– Önce kurbanlar işini bir bitirelim, sonra da senin sözlerini daha iyi dinleriz...

Kurban işi bittiği vakit, Maksiminos, hiddet dolu ve sarsılmış bir durumda saraya döndü. O cesaretli genç kızı derhal önüne getirmelerini istedi. Azize Ekaterini'yi karşısında gördüğü vakit, hiddet dolu bir durumda, kendisine sordu:

– Bana söyler misin, sen kimsin ve ne demek istiyordun?

– Ben, senden önce burasının kaymakamı olan Konstas'ın kızıyım. Adım da Ekaterini'dir. Felsefe, hitabet, geometri, tıp ve yabancı diller okudum. Ancak, bunların tümünü hiç sayıyorum. Bunların hepsinin yerine, ki bunlar o kadar da boş ve geçici şeylerdir, ben İsa Mesih'in peşinden gidiyorum.

Tiran, ona suskun bir bakış attı. Azize Ekaterini'nin güzelliği çok farklı bir şeydi. Ancak, bu hayranlığı esnasında, Azize Ekaterini'nin güzelliği ile alâkalı bir şey söylemek istedi. Fakat Azize Ekaterini ona hemen cevap verdi:

– Ben dedi: “Ölülerin külü ve toprağım”. Toprak ve kül. Ve yine de, benim Allah'ım, (senin tanrıların, şeytanlar değil) bana değer verdi ve bana meleklerle has bir yüz verdi. Bundan, benim Allah'ıma hayran kalmanız gerek. O Allah ki, toprağa ve maddeye bu kadar ahenk ve cazibe vermiştir...

– Benim ölümsüz tanrılarıma kötü şeyler söyleme, dedi Maksiminos.

– Hangi büyük hatada olduğunu anlayabilmen için, zavallı adam, kafadaki o sisi yok et, dedi Azize Ekaterini kendisine. İşte o zaman, Hıristiyanların Allah'ı ne kadar güçlü ve görünür olduğunu göreceksin. Sizin sahte tanrılarınızı da nasıl utandırdığını da göreceksin. İstersen de, gerçeği sana ispat edebilirim. Her zaman bunu yapmaya hazırım.

Maksiminos, tartışmada başarılı ve bilge bir genç kızla karşı karşıya olduğunu görmüştü. Onun için de, onun teklifini kabul etmekten çekindi. Azize Ekaterini'nin önünde rezil olmaktan korktu. Bunu da, şöyle diyerek, geçiştirdi:

– Hükümdarın kadınlarla tartışması uygun düşmez. Ancak, bilge ve hatip insanlarımı çağıracağım ve sen de hatanı anlayacaksın. O tartışmadan sonra çıkarının farkına varacaksın ve yine tanrılarımıza döneceksin.

150 bilge insanla meydanda tartışma

Maksiminos, Azize Ekaterini'yi göz hapsinde tutmaları yönünde emir verdi. Memleketindeki tüm şehirlerde var olan bilge ve hatip insanlara mektuplar gönderdi. Mektubunda, son günlerde meydana çıkmış ve tanrılarla alay eden bir genç kızın ağzını kapatabilmeleri için, en yakın bir zamanda huzuruna çıkmalarını yazıyordu. Tanrıların işlerinin masal olmadığına ispatını istiyordu onlardan. Azize Ekaterini öyle bir iddiada bulunuyordu. Aynı zamanda, yapacakları bu iş için çok güzel para alacaklarını da yazıyordu...

Yüz elli tane seçkin hatip ve bilge insan, kültürlü insan kral sarayında toplanmış oldu. Onların oraya gelişleri, Maksiminos için bir nefes almak demektir. Kendilerine birkaç söz söylemek için, bir araya toplanmalarını istedi:

– Çok iyi hazırlanmanızın gerekliliğinin altını çizmek istiyorum. Hangi usul ve hangi epikeremle karşısına çıkacağınızı düşününüz. Karşınızdakinin basit bir kadın olmadığını düşünün. Başarılı bir bilge kişi ile karşı karşıya olduğunuzu biliniz. Tekrar söylüyorum ve hatırlatırım. Dikkatlice hazırlanınız. Eğer siz galip gelerseniz, büyük armağanlar alacaksınız. Ancak, size galip gelecek olursa, o zaman vay hâlinize... Sizi bekleyen utanç ve ölümdür.

O vakit, hatiplerin en meşhuru olan biri, beye şöyle dedi:

Eğer bilgelikte, Eflatun gibi filozoftan üstün olduğunu bile düşünseniz, yine de sizi temin ederim ki, bizi mat edemeyecektir. Onun sahte teorilerini bertaraf edip onun onurunu yerle bir edeceğiz...

Maksiminos, hatibin bu sözlerini işittiği vakit sevincinden uçuyordu. O genç kızın bilgeliğini ve hitabetini yerle bir edecek uygun vaktin geldiğine inanmıştı. Maksiminos, bilge hatiplerine büyük ümitlerle bakıyordu.

Bey, yüz elli bilge ve hatip kişi ile Azize Ekaterini arasında alenen yapılacak olan tartışma için büyük amfiye tüm insanları davet etti. Azize Ekaterini'yi de tutulduğu yerden alınıp oraya getirilmesi için askerlerini gönderdi.

Ancak, Maksiminos'un askerleri oraya varmazdan evvel, Azize Ekaterini'yi Mikâil melek ziyaret etti ve kendisine dedi:

– Allah'ın kızı, hiç korkma. Allah senin bildiklerine yeni bilgiler katacak ve toplanmış olan yüz elli hatibe sen galip geleceksin. Sadece bunlar değil, daha bir yığın başka insan da İsa Mesih'e iman edecektir. İmanları için şehitlik tacını giyeceklerdir.

Mısır hükümdarının adamları, Azize Ekaterini'yi amfiye götürdüler. Amfi, çok önceden insanlarla dolup taşmıştı. Onlar, heyecanla,

yapılacak olan tartışmayı ve sonuçlarını görmek için sabırsızlıkla bekliyorlardı.

Azize Ekaterini amfiye girdiği vakit, gülüşmeler, bağrıışmalar ve tartışmalar durdu. Azize Ekaterini'nin güzelliği, endamı ve parlaklığı, orada olanları büyüledi.

Azize Ekaterini, kürsünün bulunduğu, yüz elli tane hatip ve bilge kişinin olduğu tarafa doğru ilerledi.

Orada olanlar, Azize Ekaterini'nin onlara doğru cesaretle gittiğini görünce, alaycı bir gülümsemeye aralarında hafifçe kulaktan kulağa fısıldaşmalar başladı...

İşte o anda, içlerinde en bilge ve en meşhur olan hatip, ilk söze başladı ve Azize Ekaterini'ye dedi:

– Tanrılarımıza utanmadan küfür eden kişi sensin ha...

– Evet, benim, diye ona cevap verdi Azize Ekaterini. Fakat ben küfür etmedim. Ben sadece gerçeği söyledim.

– Benim bilgeliğimi bana Allah'ım verdi, dedi Azize Ekaterini. O Allah ki gerçek Tanrı. Hıristiyanların Allah'ıdır. Minnetimi ona borçluyum. O, bilgeliğin hiç bitmeyen kaynağıdır. O, ışıktır. Onun gölgesi altında, sevgi ve adalet hüküm sürüyor. Ancak, bana söyleyiniz: Sizin tanrılarınız hakkında, ne fikriniz var? Onların hayatları, kin, düşmanlık ve utanç dolu değil midir?

– Büyük hata, Ekaterini. Bizim tanrılarımızı büyük şairler methetmişlerdir. Büyük Homeros, Dias için “en büyük tanrı” der. Diğerlerine de “ölümsüzler” demektedir. Orfeas da Apollon için “sağlam”, güçlü diyor. Onu altın olarak görüyor. Güneş gibi kanatlı olarak.

– Büyük hatip efendi, unutma ki, Homeros, Dias için sadece bunları söylemedi. Çok defa da onun için yalancı, hileci ve sahtekâr da diyor. Senin sahte tanrılarında korkunç tutku ve kinler görmekteyiz. Sizin tanrılarınız, Posidon ile Athina, yine tanrı olan İra'yı yakalayıp bağlamaları kararı alıyorlar. Ancak, o, bunu öğreniyor, saklanıyor ve kurtuluyor... Tüm bu hikâyeler size neyi anlatıyor? Sizin tanrılarınız kavga ederken, siz ne yapacaksınız? Hangisinin peşinden gideceksiniz. Tüm bunlar, ne kadar yalan ve ne kadar beyhudelik içermektedirler!

Ancak, Hıristiyanların Allah'ı için aynı şeyler söz konusu değildir. Kendisine taptığım İsa Mesih için aynı şey söylenemez. O, gökyüzü ve yeryüzünün hakimidir. Oysa, sizin tanrılarınız, güçsüzlükleri ve ihtirasları karşısında dize geliyorlar.

İsa Mesih'e iman ışıktır, aydınlıktır. Büyük bir güçtür.

Bu gerçek Allah, sevgi ve özür Allah'ıdır. O, âlemlerin yaratıcısıdır. O'nun her şeye gücü yeter. Kaos ve hiçbir şeyden bu âlemi yaratmıştır. Dünyayı, yıldızları ve gezegenleri yaratmıştır. İnsanı yarattı ve ona hayat

ile nefes vermiştir. İnsan da Allah'ın emirlerine karşı geldiği vakit, iyi bir baba gibi ona ceza vermektedir. Fakat, yine de insanı, Allah'ın sevgisine lâyıf yapmak için özen göstermektedir.

Tek Oğlu olan İsa Mesih'i yer yüzüne göndermektedir. İnsanlara gerçeği anlatmaktadır. İnsanları karanlıktan ve bilinmezlikten çıkarıyor. Kulları kurtarıyor ve yeni bir hayatın rotasını çiziyor. Sonra da günahlarımızı silmek için, şehit çarmihini omuzlarına almaktadır.

İsa Mesih'in yeniden dirilişi, karanlık ve ölüm korkusundan kalpleri kurtarmaktadır. İnançlılar için ölüm feshedilmiştir. Yenildi. Cehennem öldü ve kedere boğuldu.

İsa Mesih'in taraftarları çoğalıyorlar. Onun ilâhî memleketi büyüyor. O'nun kutsal ismi uğruna canlar ve gençler kurban edilmektedirler.

Fedaileri on bilercedirler. Sizin tanrılarınızın inancı nerede? Sizden hanginiz onlar için hayatını ve kanını vermiştir? Dias için kurban edilmeyi kim kabul ediyor?

Ruhlarımızın hatadan kurtulmaları için. İmansızlıktan kurtulabilmemiz için, İsa Mesih bize kapıyı açık bırakmıştır. Hepimizi yanına davet etmektedir.

Buraya geliniz, demektedir. Günahlardan yorgun düşmüş ve umutsuzluğa kapılmış olanlar, buraya gelin, der. Ben sizi rahatlatacağım!

Seni de yanına davet etmektedir, sayın hatip. Belki de seni, birçok başka insanlardan daha da fazla. Sana bu kadar meziyetler vermiştir. Sen O'nun yanına gidersen O çok da sevinecektir. Seni sevgi ile beklemektedir. Hiçbir zaman geç değildir...

Azize Ekaterini bunları ve daha başka bir yığın şeyler söyledi.

Kalabalık ona hayranlıkla baktı. Azize Ekaterini konuşurken, kalabalık yerine çakılmıştı sanki. Azize Ekaterini'nin sözleri, insanların kalplerinin derinliklerine saplanmışlardı.

Fakat, hatip de dilini yutmuş gibi susup kalmıştı. Aklı aydınlandı. Şimdi, Azize Ekaterini'nin haklı olduğunu savunuyordu.

Hatiplerin acılı sonu

Maksiminos'un meşhur hatibi yenilgiye uğradığı için, Maksiminos öfkesinden tir tir titriyordu. Ancak, daha fazla da, Azize Ekaterini'nin Allah'ına yönelmiş olması onu kızdırmıştı. O vakit, Azize Ekaterini'yi susturmak için diğer hatiplerine emir verdi.

Ancak, onlar bunu kabul etmediler. Hiç kimse cevap vermeyi istemiyordu. Birbiri ardından istifalarını sunarlar. Dediler ki:

– Bizden en güzel hatip olan kişi mağlûp oldu. Üstüne de, Azize Ekaterini'nin tarafına da geçti. Bu kadar gerçek olan sözlerinin karşısında biz nasıl karşı duralım?

Azize Ekaterini'nin galibiyetinden dolayı aşırı hiddetlenmiş ve utanmış olan Maksiminos, İskenderiye şehrinin merkezindeki şehir meydanında bir ateş yakmalarını istedi. Bu ateşe de yüz elli hatibi atma emrini verdi.

Azize Ekaterini onlara dedi:

– Siz, gerçekten bahtiyar ve iyi talihlisiniz. Karanlıklara veda edip aydınlığa geldiniz. Geçici ve ölümlü kraldan kaçıp şimdi de ebedî olan saadete doğru yürüyorsunuz. Sizi bekleyen ateş, vaftiz ve temizlemedir. Sizi saadete, huzura ve sakinliğe doğru götüren kapıdır...

Onlara cesaret verdikten sonra, alınlarına haç çıkarttı ve onları ateşe yolladı.

Orada, şehir meydanında, adamakıllı yanan ateşin içine, askerler hatipleri attılar. Maksiminos sevincinden ellerini ovuşturuyordu.

Gecenin geç vaktinde, insanlar, yanan cesetlerden geri kalanları toplamağa gittiler. Ancak, ne görsünler ki, hatiplerin bedenleri ölüydü. Fakat, üzerlerinde herhangi bir zarar meydana gelmemişti. Üzerlerindeki kılılardan tek bir kıl bile yanmamıştı.

Hıristiyanlar oradaki bedenleri toplayıp defnettiler. Böylece İsa Mesih'in gücüne de hayran kalmışlardı.

Bu bilge şehit hatiplerin anısı, kilisemiz tarafından 17 Kasımda kutlanmaktadır.

Hükümdarın manevrası

İlk denemesinde Azize Ekaterini'ye mağlûp olduğunu gören Maksiminos taktik değiştirdi. Azize Ekaterini'ye karşı iyi sözler söylemeye başladı.:

– Ekaterini, dinle beni. Sana, baban gibi öğüt vermek istiyorum. O inadını bırak ve tanrılarımıza secde et. Onların adına yemin ediyorum ki, krallığının yarısını sana vereceğim. Benimle beraber saraylarda oturacaksın.

Allah'ın şehidi genç kız, Maksiminos'un o kötü plânlarını anladı ve ona dedi:

– Hükümdar, yalancılığın ve kurnazlığın maskesini çıkarınız. Ben sana daha baştan, Hıristiyan olduğumu ve buraya gelip İsa Mesih ile evlenmek istediğimi sana söylemiştim. O benim tek damadım, İsa Mesih'imdir. Hayatımın danışmanı ve benim koruyucumdur. Benim bekâr hayatımda, O, bir üniforma, bir kaledir. Şehit olmayı, kral taçlarını giymekten, büyük şan ve şereften çok daha fazla arzu ediyorum.

– Senin değerini bildiğim hâlde, istemeden sana küfür etmeye beni zorlama, dedi hükümdar.

O zaman, hiddet dolu bir durumda, Azize Ekaterini'nin üzerindeki imparator giysisini çıkarıp, onu öküz bağırsağından yapılmış olan kamçıyla acımasızca dövmelelerine emir verdi.

İki saat boyunca, barbarca, onu kamçıldılar. Bir zamanlar çok güzel bir bedene sahip olan Azize Ekaterini'nin bedeni şimdi yara bere içindeydi. Her taraftan bol bol kanlar akıyordu. Açık yaralar feci şekilde ağrı yapıyorlardı. Ancak, şehit, boynu dik duruyordu. Onun gözleri yukarı doğru bakıyorlardı. Onun ruhu, İsa Mesih ile birleşmek istiyordu. Ancak, o saat daha gelmemişti. Maksiminos, öğleden sonra Azize Ekaterini'nin hapse atılmasını istedi. On iki gün boyunca da kendisine yemek verilmesin diye emir verdi. O zamana kadar Azize Ekaterini'yi nasıl öldüreceğine karar verecekti.

O pis hükümdarın karısı iyi bir karaktere sahipti. O, bir kadın ve içinde acıma duygularıyla dolu bir insandı. Azize Ekaterini'nin çektiklerini haber alınca çok üzüldü. Yüreğinde de, bu genç kıza karşı bir sevgi ve sempati canlandı. Kelimenin tam anlamıyla ona hayran kalmış ve Azize Ekaterini'yi görmek istiyordu.

Hükümdar, karısının bu arzusunu gördüğünde, karısına dedi:

– Ben, arzumu yerine getireceğim.

Avgusta, Azize Ekaterini'yi ziyaret eder

Maksiminos, bir gece, bir yolculuk sebebiyle orada yoktu. Hükümdar, yanına iki yüz asker aldı. Yanında Avgusta da olduğu bir hâlde, hapishaneye varmış oldu. Orada gardiyanı ödedi ve o da hapishanenin kapısını açtı. O zaman imparatoriçe, heyecan ve duyguyla ilerledi.

Loş bir yerden, bir rutubet ve şiddetli bir soğuk çıkıverdi. Hapishane çok kötüydü. Ancak, ileride çok aydın bir yüz gördü. O, Azize Ekaterini idi. Onun yüzü, ilâhî bir parıldayıştan dolayı parlıyordu. Avgusta onun güzelliğine hayran kaldı. Böyle bir genç ve güzel kıızı görünce şaşırıp kaldı. Onun ayaklarına kapandı ve ona dedi:

– Ben şimdi mesrurum, çünkü senin o güzel ve kraliçelere has yüzünü gördüm. Bu yüzü görmeyi çok arzuluyordum. Senin gözlerinde güneşin doğuşunu gördüm. Kalbim mesrur oldu. Sen bahtiyarsın, çünkü sen böyle bir Allah'tan bu meziyetleri elde ettin. Azize Ekaterini de ona dedi:

– Sen de kraliçe Avgusta, sen de bahtiyarsın. Aziz meleklerin senin başına parlak çelenk koyduğunu görüyorum. Gerçekten de, bu çelengi üç gün içerisinde giyeceksin. Ancak, ondan önce, bir çile çekeceksin. Çile çekeceksin, kısa bir sürede şehit olacaksın, fakat, daha sonra da

gökyüzü Kralına gideceksin. Orada ebedî olarak saadet içerisinde yaşayacaksın.

Avgusta korkmuş bir hâlde cevap verdi:

– Çilelerden ve kocam Maksimos'tan korkuyorum. Çünkü o, çok sert ve kaba biridir.

Ancak, Azize Ekaterini ona cesaret verir ve ona der:

– Cesaretli ol, çünkü senin kalbinde İsa Mesih olacak. O, sana cesaret ve güç verecektir.

Azize Ekaterini böylece Avgusta'ya cesaret veriyorken, Porfirion ona sordu:

– Söyle bana Ekaterini, senin Allah'ın inananlarına ebedî hayatı ve kurtuluşu verdiği gerçek midir?

– Porfirion, Allah'ın bize hazırlayıp sunduğu nimetleri insanın dili sayamaz.

– Ekaterini, sana soruyorum, bilinmeyen bir güç beni senin dinin yanına götürmektedir. Hıristiyanların kahramanlığını günlerdir düşünmekteyim. Bu düşüncelerimin yanında, benim tereddütlerimi bertaraf eden senin örneğin aklıma gelmektedir... Artık bunu senden gizlemiyorum. Ben de İsa Mesih'in taraftarlarından bir tanesiyim. Şimdi oldum...

Gecenin karanlığında, hapisane koridorlarında toplanmış olan Porfirion'un askerleri, hiç şaşmadan, subaylarının sesini işitirler. Onların kalplerinde de aynı düşünce mevcut. Sevgi vadeden birine inanmak, memleketi kana bulayan bir hükümdara hizmet etmek değil...

Azize Ekaterini, böylece, hapsedilmiş ve tamamen tecrit edilmiş olarak takriben on iki gün kaldı. Maksimos'un emri gereği, hapisanede kaldığı bu müddet zarfında, kendisine yemek verilmesi şiddetle yasaklanmıştı. Bu yolla Ekaterini'yi dize getirmek veya onu yok etmeyi düşünüyordu.

Ancak, âdil olanlarla olmayanlara da yağmurlar yağdıran Allah, kulunu korumasız bırakamazdı. O günler içerisinde, her gün ona bir güvercin yemek götürüyordu.

Sadece bu değil, Azize Ekaterini, ilâhî bir sesin ona cesaret verip şöyle dediğini işitmişti:

– Korkma, benim sevgili kızım. Ben seninle beraber olacağım. Senin sabrınla birçok kişiyi benim yoluma döndüreceksin. Benim adım namına çok kişi de can verecektir. Sen de, birçok gökyüzü şeref tacına nail olacaksın.

Yine Maksiminos önünde

Ertesi gün Maksiminos, Azize Ekaterini'yi önüne getirmeleri emrini verdi. Azize Ekaterini'nin elleri kolları bağlı bir vaziyette, sarayın içerisinde gurur ve sabırla ilerliyordu. Güzelliği anlatılamaz derecedeydi. Endamı insanı büyülyordu. Boyu bosu, ona bakarı ilâhî sükûnet dolduruyordu.

Maksiminos, Azize Ekaterini'yi parlak ve canlı gördü. Açlıktan zayıflamamıştı bile. Hapishaneden dolayı ne de çirkinleşmişti. Birileri ona gizlice yemek verdiğiine inandığı için adamakıllı hiddetlenmişti. Gardiyanlara da işkence yapmaya hazırđı. O vakit Azize Ekaterini ona der:

– Sinirlenip hiddetlenmen beyhude. Boş yere şüpheleniyorsun. Senin insanlarından hiçbirini bana yemek vermiş değildir. Benim için İsa Mesih çaba gösterdi.

Maksiminos o vakit kendini kontrol altında tutmak istedi. Azize Ekaterini'yi kazanmak için son bir çaba gösterdi. Kendisine güzel sözlerle konuştu. Ona sinsice yaklaşmak için konuşmaya başladı:

– Güzeller güzeli kız, sen ki, güzellikte tanrıça Afrodit'i de geçiyorsun, krallığım sana aittir... Gel, tanrılara kurban kes ve seni kraliçe yapacağım. Yanımda mutlu günler geçireceksin. Feci işkencelere düşmen haksızlıktır, yazıktır.

– Hayır, hükümdar, ben hayatımın beyini artık seçmiş bulunuyorum. Güzelliğe gelince, o beni ilgilendirmiyor. Çok iyi biliyorum ki, o geçer ve söner. O, çiçek gibidir...

Maksiminos'un kararsızlığı ve hiddeti içerisinde, bir de Azize Ekaterini'nin onu kırıcı sözleri arasında, Hursasaden adında, kurnaz, sinirli ve hilekâr bir kaymakam odaya giriverdi. Maksiminos'a sevgisini göstermesi ve onun gözüne girebilmesi için, kendisine dedi:

– Hükümdarım, kızı ya mat etmenin veya onu feci işkencelerle öldürmenin yolunu buldum. Bir çatala dört tane odundan yapılmış tekerlek yapma emrini veriniz. O tekerleklerin etrafına jilet ve iğneler koysunlar. İki tekerlek sağa döner, iki tekerlek de sola döner. Bu tekerleklerin arasına Ekaterini'yi koyunuz ve tekerlekleri döndürünüz. Önce ona bu makineyi gösteriniz, korkmadığını görürseniz, o vakit onu makineye koyunuz. Bu tekerlekler döndüğünde, onun bedeni paralanacak ve ölümü de çok feci ve korkunç olacaktır.

Kaymakamın bu şeytanî plânı, Maksiminos'un hoşuna gitti. Onun için de, bu makineyi derhal yapma emrini verdi.

O feci makineyi bitirebilmeleri için, ustalar tam üç gün çalıştılar.

Onu bitirip yerine koydukları zaman da, hükümdar, Azize Ekaterini'yi korkutmak için, makineyi kendisine gösterdi. Sonra da ona dedi:

– Bu makineyi görüyor musun? Tekerleklerle beraber, jiletlerin ve iğnelerin nasıl döndüğünü görüyor musun? Dikkat et! Eğer putlara secde etmezsen, ölüm seni açık ağızla beklemektedir.

Ancak, Azize Ekaterini'nin imanı sarsılmıyor. Kararı değişmiyor. O zaman da Maksiminos hiddetli bir durumda bağırıyor:

– Atın onu tekerleklerle ve onları hızla döndürünüz. O, hemen şu anda ölmelidir. Şimdi derhal...

Azize Ekaterini'yi tekerleklerle attılar. Herkes de, bedeninin parçalandığını ve kanının da bol bol akmasını görmeyi bekliyorlardı. Fakat, bunun yerine, tekerleklerden kurtulduğunu ve mucizevî bir şekilde çözüldüğünü gördüler. Tekerlekler ise havaya uçtular ve oraya yakın olan cellatları öldürdüler. Azize Ekaterini'nin bedeninin hiçbir yerinde jilet izi yoktu. Bedeninden tek damla kan bile çıkmıyordu. Etrafta bulunanlar, bu mucizevî olayı gördükleri vakit şaşırıp kaldılar. Birçok kişi de diyordu:

– “Hıristiyanların Allah'ı ne büyüktür”.

Avgusta'nın azabı

Avgusta, kocası Maksiminos'un Azize Ekaterini'ye yaptıklarını öğrenince odasından çıktı ve ona müthiş hır çıkardı.

– Gerçek Allah'a karşı koymaya kalkmak ve onun kuluna boş yere işkence vermek. Geri zekâlı ve aptal mısınız?

Maksiminos, karısı Avgusta'nın ağzından bu sözleri işitir işitmez, şaşırıp kaldı. Anlamıştı ki, bu kadar düşmanı olduğu İsa Mesih, artık onun da ailesine girmişti. O zaman, kontrol edilemez bir canavar kesilmiş oldu. Kısa bir süre için Ekaterini'yi bıraktı ve tüm kinini karısının üzerine yoğunlaştırdı. Vahşice, göğüslerini kesme emrini verdi. Soğuk ve barbar ruhunda hiçbir acıma hissetmiyordu. Karısının kanı da bol bol toprağı suluyordu.

Sonunda, Avgusta'nın başı kesildi. Ruhu, şahadetiyle beraber, bembeyaz bir şekilde gökyüzüne yükseldi.

Kilisemiz onun anısını 23 Kasım'da kutluyor. Fakat, general Porfirion gece vakti askerleriyle gizlice gitti ve onun kutsal naaşını defnetti.

O kötü hükümdar Maksiminos, karısının defni için de son derece hiddetlendi. Sorumluları ısrarla bulmak istiyordu. Bunu da yapamadığı için, cezalandırmak için rastgele bazılarını yakaladı.

O vakit, Avgusta'yı defneden Porfirion askerleriyle beraber göründü ve dedi:

– Biz de Hıristiyan'ız. İsa Mesih'e inanıyoruz. O'nun kullarıyız. İsa Mesih'in kulları.

Maksiminos aşırı derecede hiddetlenir. Ümitsizce, elleriyle başına vurmaktadır.

– Gittim, bittim! Der. En güzel generalimi kaybettim...

Maksiminos bu yeni darbeden de etkilenerek artık konuşamıyor bile. Açıklamalar istemiyor. Porfirion ve askerlerine bakarak, ümitsiz bir canavar gibi, onlara emir verir:

– Onların başlarını kesiniz.

Emir derhal yerine getirilir. Böylece, onlar da seçkin imanlıların listesine girerler. Şehitlere katılırlar.

Onların anısı 24 Kasım'da kutlanmaktadır.

Ekaterini'nin aziz sonu

Ertesi gün, nöbetçiler Ekaterini'yi Maksiminos'un huzuruna götürdüler.

Maksiminos, Azize Ekaterini'yi kandırmak için son bir çaba gösterir. Maksiminos, Azize Ekaterini'yle evlenme vaadinde de bulunur. Ondan istediği şey, tanrılarına kurban sunmasıydı. Ona şanlı şerefli günler teklif eder. İsrarla ona yalvarır.

Sonra da, plânının tutmadığını görünce, ona küfür eder, tehditler savurur ve onu işkencelerle korkutmağa kalkar.

Ancak, tüm bunlara rağmen, oyunu kaybeder. Ümitsizlenmiş bir hâlde, Azize Ekaterini'nin başını şehir meydanında kesme emrini verdi.

Şehidin başının kesileceği gün gelip çattığında, aşırı bir kalabalık Azize Ekaterini'nin yolunun sonunu görmeğe gelmişti.

Hıristiyanlar ağlıyorlardı. Putperestler de, narin bir çiçek gibi, gençliğinin baharında hayata veda etmesinin yazık olduğunu söylüyorlardı. Onun için de Maksiminos'a itaat etmesi gerektiğini söylüyorlardı.

Azize Ekaterini ise hiç bozulmadan şöyle cevap veriyordu:

– Bana acımayın! Ben, ebedî baharın yoluna doğru yürüyorum. Beni gökyüzünün güzellikleriyle Cennet'in huzuru beklemektedir.

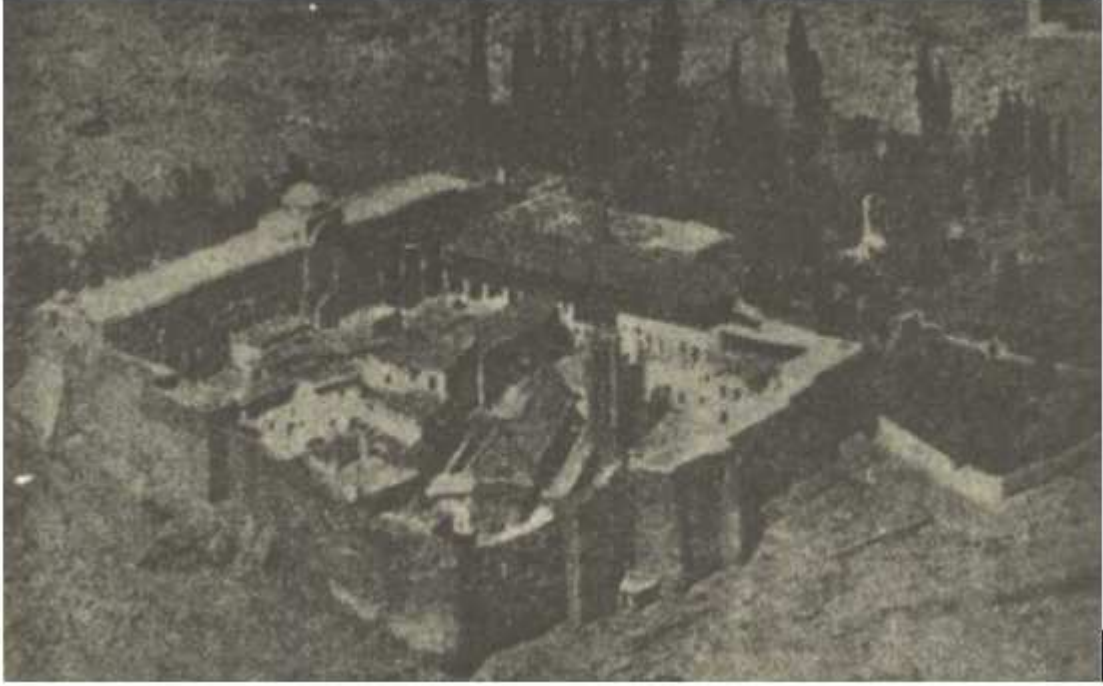
Şehir meydanına, cellât da kılıcıyla beklediği yere vardığında, gözlerini yine gökyüzüne çevirdi ve İsa Mesih'e şükranda bulundu. Duasında da, şehit edilişinden sonra bedeninin görünmez olmasını ve tümüyle bir arada kalması için yalvardı. Kim de, zor anında ondan yardım dilerse, ona yardım edebilmesi için de duada bulundu.

Sonra da cellada bir işaret yapıp emri yerine getirmesini istedi.

O vakit, parlak bir kılıç yükseldi, kuvvetle indi ve Azize Ekaterini'nin o mübarek başını bedeninden ayırdı. Tarih, 25 Kasım 307 gösteriyordu.

Azizlerin yaşam öyküleri yazarlarının ifadelerine göre, başının kesilmesi anında iki mucize meydana gelmişti. Birincisi, başının kesilmesi sırasında, kan yerine süt aktı, ikincisi de, bedeni, orada bulunup sonunu izleyen insanların gözlerinden bedeni kayboluvermişti. Melekler o bedeni Sina dağının tepesine götürdüler. O tepe de, o günden beri, "Azize Ekaterini Tepesi" adını aldı. Orada, bugüne kadar taş yapımı kiliseciği hâlâ durmaktadır.

Sekizinci yüzyılda, onun kutsal naaşını, bu kilisecikten alıp Sina dağındaki, İera Moni Agias Ekaterinis'e naklettiler. Bu manastırı İustinianos inşa etmişti. Orada, hâlâ Azize Ekaterini'nin naaşı korunmaktadır. Mezarı başında som altından dokuz kandil yanmaktadır.

Sina dağındaki meşhur kutsal manastır

Hayatımızda Azize Ekaterini

Azize Ekaterini'nin yüksek eğitimi, onun soylu aileden oluşu, temiz hayatı ve feci sonu, onu Hıristiyanların gözünde çok yükseklerle çıkardı.

Genç kızlar için, temiz hayat ve bilge güzellik timsalidir. Aptal güzel timsali değildir.

Tahsilliler için de Azize Ekaterini, gerçek bilginin aynasıdır. O ilmin ki, kılavuzu İsa Mesih olan ilmin. Gerçek eğitim, kuru ilim değil. Paris ve

Alman felsefe fakülteleri onu koruyucu azize olarak tanırlar. Düğünle de adını bağlantılı hâle getirmişlerdir.

Milos adsında, Azize Ekaterini'nin yortusu günü sabahı, hayatlarında tek bir evlilik yapmış olan üç komşusundan, kızlar, üç avuç un, üç avuç tuz alıp tuzlu ekmek yoğururlar. Sonra da uyumadan evvel bir kısmını yerler. Azize Ekaterini'den de kendisine kim su verecek diye göstermesini isterler. Suyu veren kişi de, belki, bekledikleri damat olur diye düşünüyorlar.

Genç kızlar, Azize Ekaterini'yi onların azize koruyucusu olarak kabul ederler. Atina'nın Plaka semtindeki kilisesini, evlenebilmeleri için gelinliklerle ve armağanlarla süslerler.

Kefalonya adası ve daha birçok yerlerde, can çekiştiklerinde onun adını anarlar.

Peloponisos'ta (Mora) büyük kuraklık zamanlarında, çiftçiler yağmurlar yağdırdığına inanırlar. Derler ki, yağmuru Aralık ayından "ödünç alır".

Atasözü de der:

"Azize Ekaterini suyu ödünç alıyor".

Egina'daki Azize Ekaterini manastırı

Egina'da, Aziz Nektarios manastırı yanında bir de Azize Ekaterini manastırı vardır. Orada Azize Ekaterini'nin küçük bir kiliseciği vardı ve mucizevî bir şekilde ikonası bulundu. Ne yazık ki, bu kiliseciğin sahibi çok küfür eden biriydi. 1908 yılında onu iki rahibe satın aldı. O vakit Aziz Nektarios çok sevindi. Çok küfür eden bu zattan kurtulduğu için Allah'a şükretti ve dedi:

– Orada bizimkinden daha güzel bir manastır olacaktır.

Ve gerçekten de, bugüne kadar, Aziz Nektarios manastırından daha iyidir.

Oradaki tarla satın alındığında, su yoktu. Otuz metre derinliğe indiler ama su bulamadılar. O vakit Aynaroz keşişlerinden bir tanesi rahibelerle birlikte Azize Ekaterini'ye dua etti. Devamında, boş kuyunun içine ikonayı indirdi ve masum imanıyla dedi:

– Eğer Azize Ekaterini'm bize suçamız çıkarmazsan, biz de seni buradan çıkarmayacağız!!

Gece vakti, rahibeler ibadet yaptıkları bir anda, acayip bir ses ve gürültü işitildi. Küçük manastırcık ise temelinden sarsıldı.

– Azize Ekaterini bize kızdı ve bizi yerle bir edecektir. Çünkü biz onu toprakların içinde bıraktık.

Sabah olduğunda, keşiş, ikonayı almaya indi. Ancak, kuru kuyunun yanlarında bir istavrozun çizilmiş olduğunu gördü. Bir de baktı ki, o istavrozun alt tarafında ıslaklık vardı.

İkonayı kaldırır ve müjdeli haberi vermek için rahibeleri çağırır. Kuyu su çıkarmıştı...

O zamandan beri, 1924 yılından bu yana, manastırın ihtiyacı olan suyu karşılamaktadır.

Azize Ekaterini'nin yapmış olduğu birçok kerametleri bu manastırda meydana gelmiş ve bunlar özel bir kitapta yazılmış bir durumdadırlar.

Sadece bunda mı? Dünyanın çeşitli yerlerinde bulunan manastır ve kiliselerinde, Azize Ekaterini'nin yapmış olduğu mucizeleri sayılamayacak kadar çoktur.